

DE BOEKEN VAN TERRA FABULA

BOEK 1

HET VERGETEN KONINKRIJK

PETER DE WILLIS

ZILVER
BRON

Voor David
met wie mijn verhaal begon,
het mooiste en wonderlijkste

Biografie Peter DeWillis

Professor Peter DeWillis is een van de Kroonkinderen van het Koninklijk Huis van Terra Fabula. Op dit eilandrijk, dat onzichtbaar is voor gewone mensen, heeft hij colleges gevolgd van geesten, mythische figuren en nog meer bijzondere types waarvan je nooit zou geloven dat ze daadwerkelijk bestaan. Zijn favoriete lessen waren die van een beroemde piraat die weinig ophad met het protocol en de regels van de school.

Het kweken van gigantische Baul slakken (waarmee hij verschillende prijzen heeft gewonnen) is een van zijn meest geliefde bezigheden. Ook verzamelt hij antieke ongeluksamuletten en vervloekte kunstvoorwerpen uit oude magische culturen.

Na zijn studies specialiseerde hij zich in de wereldwijde historie van het magische universum en heeft hij sindsdien vele reizen ondernomen. Tijdens dit veldwerk beleefde hij buitengewone avonturen en ontdekte hij dat de wereld van magie en wonder zelfs groter was dan werd vermoed.

De belevenissen en de ontdekkingen die hij deed resulteerden in talloze boeken over uiteenlopende onderwerpen, waaronder een veldgids genaamd *Mythicae en Magicae in mysterieuze culturen*, *Historie van hysterie*, een boek over de vervolging van heksen en tovenaars sinds de oudheid en het veelgelezen handboek *Hoe herken je een duistere magiër die de wereld wil domineren?* Recentelijk heeft hij het kookboek *Betoverende recepten die je beter niet kunt koken* uitgebracht, met alle gevolgen van dien bij enkele eigenwijze le-

zers. De kronieken van zijn familie beschreef hij in zijn meest bekende serie *De boeken van Terra Fabula*.

Tegenwoordig woont hij afwisselend in Engeland en op Terra Fabula, waar hij zijn grootouders assisteert in het Museum Terranum Mysterium et Magicae en in de grootste bibliotheek van de magische wereld, het Manuscriptorium.

Vanwege zijn drukke werk en voortdurend tijdgebrek is hij nog altijd naarstig op zoek naar een manier om een achtste dag aan de week toe te voegen.

Voorwoord van de auteur

Zeer geachte lezer,

Elke familie heeft haar bijzonderheden. Een eigenaardige oom bijvoorbeeld. Een verre neef die zich bezighoudt met duistere zaakjes. Of een knotsgekke tante waar men liever niet over praat.

Maar ik durf te zeggen dat onze familie wel heel bijzonder is. We zijn echter niet excentriek, zien er bepaald niet curieus uit en evenmin hebben we waanbeelden in ons hoofd. En ook al is ons verstand vaak op de proef gesteld, we zijn het gelukkig niet kwijtgeraakt. Voor zover ik weet.

Tot op zekere hoogte zou je ons best onopvallend kunnen noemen. Bijna gewoon zelfs. Dat is maar goed ook. Wij zijn in de loop der tijden zeer bedreven geraakt in het verhullen van allerlei wonderlijkheden.

Onze familie heeft namelijk een groot geheim. Het is een merkwaardig verhaal dat lang geleden is begonnen. Toen we nog niet wisten wat we nu weten. Wij konden nooit vermoeden dat we deel uitmaakten van een geschiedenis die tot op de dag van vandaag verborgen is gehouden voor de wereld. Maar voor jou maak ik een uitzondering.

Er zijn archeologen die heel oude dingen opgraven. Ontdekkingsreizigers die de wereld verkennen. Er zijn uitvinders, wetenschappers, filosofen of andere slimmeriken die over kleine en grote dingen nadenken en beweren dat alle mysteries zijn ontrafeld. Maar er zijn wel degelijk geheimen van vroeger en van nu die

wachten om te worden ontdekt.

Dat verhaal zal ik aan je vertellen. Misschien zou je het een sprookje kunnen noemen. Het is aan jou of je het gelooft of niet. Want de gebeurtenissen die ik zal beschrijven zullen je enigszins verwonderen, laten schrikken of sommige zullen je zelfs doen gruwen. Zoals die ene keer dat mijn moeder en mijn oom moesten vluchten voor een stel trollen die onverwacht allergisch bleken te zijn voor mensen. Of zeer recentelijk in Schotland waar mijn zus en ik een op hol geslagen draak moesten temmen met wortels. En dan die reusachtige, in het wild groeiende vleesetende planten in de metro van Londen. Dat was zeer onfortuinlijk. Gelukkig konden wij een ramp voorkomen voordat het spitsuur begon.

Ik merk dat ik op de zaken vooruitloop. Er is een zee van avonturen die ik je graag wil vertellen. Maar waar te beginnen met ons verhaal? Laat ik zeggen dat het niet eenvoudig is als je een tovenaar bent en op een dag een magisch koninkrijk erft. Daarmee is alles begonnen.

Ik wens je veel plezier toe bij het lezen van onze wonderlijke familiegeschiedenis. Alle verhalen zijn gebaseerd op notities van mijzelf, mijn ouders, grootouders en iedereen die erbij was. En wees niet bang, tussen de bladzijden van dit boek schuilen geen onaangename betoveringen of vloeken.

Voor zover ik weet.

Met vriendelijke hoogachting,

Peter DeWillis

*Op een dag ontstond de wereld
en besloten wij elkaar verhalen te vertellen
die onszelf, de ander en alles doen begrijpen.
De dag waarop deze verhalen zwijgen,
betekent het einde van al.*

Elidor
Ziener en filosoof van de Raad van Eldred

Hoofdstuk 1

De expeditie naar nergens

‘Niet aankomen! Je weet dat dat niet mag!’ foeterde Martha.

William staakte in zijn beweging en hing met zijn wijsvinger vlak voor de neus van een oud Egyptisch beeld. ‘Ik denk niet dat deze meneer hier gaat tegenstribbelen.’

Martha sloeg haar armen over elkaar en kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Als iemand ons betrapt, krijgen papa en mama het meteen te horen en dan mogen we hier nooit meer komen,’ beet ze hem toe. Ze keek vlug om zich heen of iemand hen had gezien. ‘Dat kost ons minstens een maand huisarrest! Wie weet wel langer!’

Haar broer slaakte geërgerd een zucht en liet zijn vinger zakken. ‘Hoor eens even, papa en mama hebben zelf dit beeld uit de grond gepeuterd. De helft van dit museum is gevuld met wat zij hebben mee-gesleept,’ zei hij op dezelfde strenge toon als Martha. ‘Zonder hen zou het Brits Museum niet eens bestaan. Dus stop met het spelen van politieagent.’ Hij draaide zich terug naar de farao die met eeuwenoude, gebarsten ogen dwars door hem heen staarde.

‘Dat het museum veel aan papa en mama te danken heeft is nog geen reden om overal met je tengels aan te zitten!’ siste Martha nadrukkelijk tussen haar tanden. Maar haar broer ging onverstoorbaar verder. ‘Je bent hier niet thuis!’ probeerde ze nog, maar het was al te laat. Williams wijsvinger zat muurvast in het neusgat

van de statige Egyptische farao.

Martha zuchtte, haalde haar schouders op en liet haar armen zakken. Het had geen enkele zin om haar broer tot rede te brengen. Ze kende die blik in zijn ogen maar al te goed en wist dat hij niet zou rusten eer hij had gedaan wat hij per se wilde doen. Zo kwam hij regelmatig in de problemen waar zij hem dan weer uit moest redden. In tegenstelling tot haar tweelingbroer dacht zij wél na voordat ze iets deed. En voor zijn twaalf jaar vond ze hem ontzettend kinderachtig.

Martha draaide zich van hem af, ze wilde hem voor nu even niet meer zien. Ze liet haar ogen langs de talloze oudheden glijden waarmee de zaal gevuld was: grote stenen beelden van farao's die zelfingenomen op hen neerkeken alsof ze niet alleen koning waren van Egypte, maar ook van het museum, sarcofagen die waren ingelegd met edelstenen, brokstukken van muren uit tempels waarin mysterieuze hiërogliefen waren gebeiteld, schilderijen op perkament en juwelen die ooit het lichaam van een koning of een koningin hadden getooid. Overal om haar heen ademde de geschiedenis van een lang vervlogen beschaving. En ook al kende ze inmiddels elk detail van alles wat de zalen in het museum sierde; ze raakte er nooit op uitgekeken.

'Kom... er... uit!' kreunde William ingespannen.

Martha kon het niet laten een blik over haar schouder te werpen. Met een kreet van opluchting schoot Williams vinger uit het neusgat van de farao. Martha rolde met haar ogen en schudde haar hoofd.

'Nee, zit geen schat in verstopt,' zei William gewichtig alsof hij zojuist een belangrijk wetenschappelijk onderzoek had gedaan en het volkomen logisch was dat de oude Egyptenaren hun schatten in de neuzen van stenen farao's verstopten. Maar zijn voldoening was van korte duur. Enkele dodenmaskers trokken zijn aandacht. Door hun glans was het voor Martha net alsof ze zweefden voor het donkere behang aan de muur.

‘Niet alles wat in dit museum staat hebben papa en mama ontdekt,’ zei Martha terwijl ze toekeek hoe haar broer zichzelf in de gouden spiegeling van een masker bestudeerde. ‘Dan hadden ze zoveel reizen moeten maken dat we ze echt nooit meer zouden zien.’ Ze ging naast haar broer staan.

William draaide zich om en nam net als zij de zaal in zich op. ‘En we zien ze al bijna nooit...’ zuchtte hij.

In stilte, die af en toe werd onderbroken door een ‘niet doen!’ en ‘afblijven!’ van Martha, liepen ze door grote deuren naar een andere zaal.

Dit was de favoriete plek van William, wist Martha: mummies van koningen en koninginnen, prinsen en prinsessen, lagen in glazen kisten tentoongesteld. Het moment dat ze over de drempel stapten waanden ze zich in een griezelige crypte.

De bezoekers schuifelden langzaam en eerbiedig langs het glas en fluisterden tegen elkaar, alsof ze bang waren dat de koninklijke doden wakker zouden worden en hen zwaar zouden straffen voor het verstoren van hun rust. Iedereen die de zaal betrad voelde meteen de macht die de levenloze bewoners ooit hadden gehad en, gezien de nederigheid van sommige bezoekers, de macht die ze blijkbaar nog steeds hadden.

Vanonder het glas staarden uitgedroogde, grijze gezichten met lege oogkassen omhoog. Een enkeling had de tandeloze mond geopend in een schreeuw die al duizenden jaren duurde. Anderen lagen vredig met de armen gekruist op de borst. Het was net alsof ze, toegedekt met een witte doek die hun knokige lichaam moest verhullen, even een dutje deden. De zaal was behoorlijk donker en het rook er muf.

‘Kijk!’ fluisterde William opgewonden en stootte Martha aan. Hij wees naar een vitrine waar een glanzende sarcofaag in stond met daarnaast een bordje waarop geschreven was:

KONINKLIJKE MUMMIE
ONTDEKT 1896
NAAM ONBEKEND
PERIODE VERMOEDELIIK EIND 17^E OF BEGIN 18^E
DYNASTIE
HERKOMST VALLEI DER KONINGEN – EGYPTE
EXPEDITIE LORD EN LADY DEWILLIS

‘Dat is die nieuwe! Die papa en mama vorig jaar hebben ontdekt! Weet je nog? Hij stond in alle kranten!’ Haar broer keek gretig door het glas alsof hij voor de etalage van een snoepwinkel stond.

‘Nou ja... nieuw...’ zei Martha. Ze begreep de fascinatie van William absoluut niet.

In het hele museum was deze zaal de minst favoriete plek van Martha, maar naar haar idee wel de beste, aangezien de nieuwsgierigheid van haar broer hier niets kon aanrichten op een paar vette afdrucken op het glas van de vitrines na.

William liep tussen de bezoekers door die, net als Martha, met een zuur gezicht bij de glazen kisten stonden, en drukte gefascineerd zijn voorhoofd tegen het glas om de grauwe gezichten van de mummies beter te kunnen bekijken.

Martha hield zich vooral bezig met de romantische schilderijen aan de muren van de zaal waarop piramides en tempels als een vakantieoord onder de stralende zon tussen palmbomen stonden afgebeeld. Waarschijnlijk een poging van het museum om de zaal wat gezelliger te maken.

‘Hier, moet je kijken. Deze lijkt wel een beetje op jou,’ grinnikte William tegen zijn zus. Hij draaide zich om en zag dat een oude dame achter hem stond en met grote ogen van hem naar de mummie keek. Hij had

niet gemerkt dat Martha verder was gelopen.

De dame boog licht voorover en bestudeerde het gerimpelde gezicht dat haar vanonder het glas aanstaarde. Toen keek ze met hoog opgetrokken wenkbrauwen opnieuw naar William.

William voelde zijn wangen heet worden en mompelde: 'Sorry... ik dacht dat u mijn zus was...'

Met opgeheven hoofd liep de vrouw beledigd door en passeerde Martha die zich met een hand voor haar mond giechelend van haar afdraaide. Ze keek net zo vrolijk als de keurig in wit geklede dames en heren op het schilderij boven haar, theedrinkend onder grote parasols aan de Nijl.

William liet zijn schouders hangen en stak zijn handen in zijn zakken. Intussen bestudeerde de oude dame een andere mummie nauwlettend alsof ze toch een gelijkenis probeerde te vinden. Haar wenkbrauwen waren van verontwaardiging onder haar hoed verdwenen.

'Ik denk dat ze haar jongere zus heeft gevonden,' fluisterde Martha tegen William die zo proestte van het lachen dat ze vlug haar hand op zijn mond drukte. 'Sst!'

Terwijl enkele bezoekers geïrriteerd een blik hun kant op wierpen, sjokte hij schuddend met zijn hoofd achter zijn zus aan naar de uitgang.

'Je bent nog erger dan ik. Echt waar,' zei hij tegen de rug van Martha die met een ondeugende glimlach omkeek.

Het was inmiddels laat in de middag en de zalen van het altijd drukbezochte museum werden stiller. William en Martha zwierven tussen de laatste bezoekers over de verschillende verdiepingen door zalen met kruiken, sieraden, beeldjes van goden uit de prehistorie en langs delen van Romeinse tempels waar ze ver-

stoppertje speelden.

Martha kon urenlang naar de schilderijen staren waarbij ze fantaseerde over de levens van de mensen die erop stonden afgebeeld. Voor William waren het alleen maar klodders verf. Verveeld ging hij dan languit op een van de bankjes liggen. Het museum met haar ontelbare zalen en eindeloze gangen was hun tweede thuis.

In de laatste en grootste zaal van de afdeling die de kunsten uit Europa herbergde stond een enorme boot uit de tijd dat de Vikingen over de zeeën voeren. De zon scheen laag door de hoge ramen naar binnen en haar stralen doken onder de boot door, zodat het net was alsof deze werd opgetild door golven van goud licht en elk moment kon wegvaren.

William en Martha hadden deze boot al vaak bezocht, maar waren elke keer weer onder de indruk van haar afmeting en hoe de roerriemen als vechtlustige tanden uit de zijkant van het schip staken. De mast van de boot reikte bijna tot aan het plafond en brak de zonnestralen op de muren.

Aan de zijkant van de boot stond een houten stellage die de bezoekers de gelegenheid gaf het oude schip van bovenaf te bekijken. Terwijl Martha met halfopen mond bewonderend omhoog keek, naar de drakenkop die dreigend vanaf de boegpunt door de ramen naar buiten staarde, liep William naar de trap. Hij zette zijn voet op de eerste trede en keek snel om zich heen. Er was niemand te zien. Dit was zijn kans!

Vlug liep hij de trap op en ging aan de rand van het schip staan. De houten planken van het dek zouden stevig genoeg moeten zijn. Voorzichtig kroop hij onder de houten leuning door, die moest verhinderen dat bezoekers de boot konden aanraken. Hij tilde zijn been over de rand en zette zijn voet zachtjes op het hout dat gelijk begon te kraken.

‘Ben je gek!’ riep Martha geschrokken terwijl ze de trap oprende en hem bij zijn bovenarm vastgreep. ‘Kom er onmiddellijk vanaf, idioot!’

‘Wees toch niet zo bang. Er is hier helemaal niemand. Eventjes maar.’

‘Heb je het bord niet gelezen?! Dit hek staat er niet voor niets! Er is al duizenden jaren geen voet gezet op dit schip!’

‘Dan wordt het hoog tijd,’ wuifde William haar waarschuwing weg. Met één been op het dek voelde hij dat Martha niet van plan was hem los te laten en zelfs harder begon te knijpen. Hij worstelde zijn bovenarm los. Het houten dek begon nu harder te kraken en te knarsen, maar William was vastberaden zijn lang gekoesterde wens in vervulling te laten gaan.

Een droog kuchje klonk. ‘Als jullie een boottochtje willen maken, dan is de Theems hier rechts de straat uit, links de bocht om en dan weer rechtdoor,’ sprak een stem onder aan de trap.

William haalde snel zijn voet van het dek en deed alsof er niets aan de hand was door zeer geïnteresseerd de houtnerven van dichtbij te bekijken.

‘Zie je wel. Je brengt ons altijd in de problemen. Nu krijgen we zeker twee maanden huisarrest! Wat zeg ik, vier! Heb je nou je zin?’ siste Martha in paniek. Ze streek vlug de plooiën van haar blauwe jurk glad en fatsoeneerde haar wit kanten kraagje, alsof ze hoopte er daardoor heel onschuldig uit te zien.

William liep naar de bovenste trede en keek nerveus omlaag.

Beneden aan de trap stond een man die minstens zo oud leek als de boot. Hij droeg een zwart uniform en een grijze pet. Met zijn handen op de rug probeerde hij streng naar boven te kijken. Maar zijn pretogen verraadden iets anders.

‘Oh! Hallo Freddie, gelukkig ben jij het,’ zei Wil-

liam met een opluchting die groter was dan die van Martha. Freddie was als een van de zaalportiers van het museum op een of andere manier altijd in de buurt om te voorkomen dat hij en zijn zus in al te grote problemen verzeild raakten. 'Wat kraakt deze trap... we schrokken ons wild. Martha en ik dachten dat hij ging instorten...' Maar ook al deed William nog zo zijn best, hij zag dat de man allang doorhad wat er echt aan de hand was.

Freddie glimlachte waardoor zijn puntige grijze snor omhoog krulde. 'Jullie hebben geluk dat meneer Sloane vandaag in India werkt. Anders hadden jullie nogal een probleem gehad... Hij houdt namelijk niet van boottochtjes...' Freddy had de nogal vreemde gewoonte om de verschillende afdelingen van het museum te beschouwen als landen. William snapte nog steeds niet waarom dat was.

'Eigenlijk houdt hij ook niet zo van kinderen, herinner ik me.' Maar dat laatste zei hij vooral voor zichzelf.

'India? Ik dacht dat hij vandaag in Afrika zat,' grapt William en hij liep samen met Martha de trap af.

Ze kenden Freddie vanaf de dag dat ze voor het eerst met hun vader en moeder het museum bezochten en waren gelijk vrienden geworden. Ze moesten zich soms uren vermaken, terwijl hun ouders vergaderden met de directeur van het museum, en de beste manier om de tijd te verdrijven was in het gezelschap van Freddie. Hij had hen zelfs een keertje meegenomen naar de catacomben van het gebouw. Ze wisten dat ze daar niet mochten komen, maar dat maakte hun verboden ontdekkingsreis juist spannend.

In de gangen van de catacomben gluurden ze in kisten naar de aanwinsten van het museum: beelden uit Afrika met wilde haren en woeste ogen die tussen het houtwol lagen te wachten op een plekje in een van

de zalen. Speren en pijlen uit Tibet of porseleinen vazen uit China die waren beschilderd met bontgekleurde paradijsvogels. Of stenen uit Mexico met figuren waarvan zelfs Freddie niet wist wat ze betekenden. En hij wist doorgaans alles.

Freddie kende iedereen en iedereen kende hem. Alle vaste bezoekers van het museum kende hij bij naam en hij wist hen te plezieren door bij de ingang van het museum alvast te vertellen op welke afdeling zij iets nieuws konden bewonderen. Maar de geheimen van het museum, de verstopte gangen en kamers, bleven bij hem goed bewaard. Behalve als William en Martha er waren. Dan vertelde hij de meest wonderlijke verhalen.

‘Ik geloof dat jullie vader en moeder bijna klaar zijn bij de directeur,’ zei Freddie toen William en Martha van de laatste trede stapten.

‘Dat werd tijd,’ zei William. ‘We hebben alles wel minstens drie keer bekeken. Ik kan geen oud ding meer zien.’

Freddie glimlachte. ‘Zullen we hen gaan opzoeken nu jullie allebei je armen en benen nog hebben en alles op z’n plek is blijven staan?’

Beide kinderen keken elkaar vragend aan.

Freddie begreep het onmiddellijk. ‘Het leek mij beter om jullie te zoeken nu alles nog in orde was, gezien jullie vorige avontuur...’ Hij wierp een korte blik op het breekbare houten schip dat achter hem stond. ‘... en ik zie dat ik precies op tijd ben gearriveerd.’ Fred-dies kraalogen glinsterden.

William herinnerde zich hoe enkele weken daarvoor zijn vader hem woedend uit een grote stenen urn uit Zuid-Amerika probeerde te halen. Hij was er ondersteboven in terecht gekomen en kon er niet meer uitklimmen.

Martha was in paniek naar haar vader en moeder

gerend maar was vergeten waar dat “grote stenen ding” stond zodat ze tussen alle bezoekers door de hele verdieping moesten doorzoeken.

Het was een gênante vertoning toen ze de urn vonden waaruit twee benen staken en in de aanwezigheid van vele toeschouwers hem uit zijn benarde positie moesten bevrijden.

Toen William met grijze haren van het stof eenmaal met beide benen op de grond stond, zag hij eruit alsof hij tweeduizend jaar in de urn had doorgebracht. Op het keurige, lichtbruine jasje dat hij altijd droeg zaten vlekken en in de knie van zijn nette broek zat een grote scheur.

‘Dit museum is geen speeltuin!’ had zijn vader boos en trots tegelijk gepreekt, omdat hij zag dat zijn zoon de aanleg om ontdekkingsreiziger te worden duidelijk van zijn ouders geërfd had. Zijn moeder noemde hem de rest van de dag liefkozend “mijn kleine grijze mummie”, waardoor Martha regelmatig een lachaanval kreeg.

Freddie zag dat William aan het voorval dacht en zei op een nadrukkelijk luchtige toon: ‘Kom, dan lopen we op weg naar jullie vader en moeder even langs een middeleeuws harnas... Misschien wil je proberen of je daarin past? Het zal je goed staan.’

Martha sloeg opnieuw haar hand voor de mond, maar dit keer lukte het niet haar gegiechel te onderdrukken.

Met z’n drieën liepen ze door de zalen die inmiddels helemaal leeg waren – het museum was gesloten – op weg naar een andere verdieping, waar Freddie op de deur van een kantoor klopte.

‘Binnen,’ klonk een zware maar vriendelijke stem.

Freddie deed de deur open en stak bescheiden zijn hoofd om de hoek.

'Ik heb uw ontdekkingsreizigers gevonden.'

'En is alles...?' klonk de bezorgde stem van een dame.

'Alles is in orde lady DeWillis. De standbeelden in de zalen staan nog precies op hun plek en als ik mij niet vergis hangen de schilderijen nog steeds in de juiste volgorde.'

Martha wist waar het over ging. Het was duidelijk dat hun moeder bang was dat haar kinderen het gebouw zouden afbreken. Of dat op zijn minst een aantal kostbare voorwerpen op een andere plek terecht kwamen. Ze was Freddie dankbaar dat hij niets zei over de zeiltocht van William. Bang als ze was dat haar vader en moeder zouden denken dat het ook haar idee was geweest.

'Mooi Freddie, dank je wel,' klonk de stem van hun vader, 'dan zijn we hier klaar. Fijn dat u alles voor ons wilt regelen, lord Archibald. We zullen onze uiterste best doen om ook deze expeditie te laten slagen.'

'Het wordt in alle opzichten een fantastische reis,' klonk de stem van hun moeder opgewonden. Van haar bezorgdheid was niets meer te horen. 'En dit alles omdat ik dankzij uw toestemming in de bibliotheek van het museum mocht rondkijken en bij toeval deze oude kaart vond.'

'Maar weinig mensen krijgen toegang tot onze bibliotheek, dat is ons heiligdom van oude geschriften,' klonk lord Archibalds stem bijna als een dominee. 'Maar iets vertelde mij dat het wijs was om uw speur-talent daar los te laten.'

'U bent veel te goed voor ons,' klonk lady DeWillis' stem bescheiden. 'U helpt ons altijd met alles.'

'Een genoeg, zoals gewoonlijk.'

Freddie liet de deur open, boog zich voorover naar de kinderen en zei zonder dat de anderen het konden horen: 'De volgende keer laat ik jullie in de bibliotheek

een paar oude boeken zien die jullie vast wel interessant zullen vinden...' Hij hield zijn wijsvinger voor zijn lippen om het geheim van deze missie te benadrukken en na een ondeugende knipoog vertrok hij richting het "Midden Oosten."

Martha maakte een sprongetje in de lucht waardoor haar kastanjebruine pijpenkrullen dansten.

'Boekenwurm...' mompelde William.

Haar vader en moeder kwamen druk pratend naar buiten, gevolgd door een statige oudere heer met een wandelstok. 'Goed, mijn beste Martin en Helen De-Willis... Jullie waren zoals gewoonlijk weer uitstekend voorbereid. En ook deze keer was het onmogelijk om mij niet te laten overtuigen van jullie plannen!' zei lord Archibald enthousiast. Lord Archibald was de directeur van het museum, een goede vriend van hun ouders en een groot liefhebber van oude kunst. Hij zorgde voor alles wat zij nodig hadden op de expedities die zij maakten in opdracht van het museum. En dat deed hij graag aangezien hun ouders altijd terugkwamen met heel bijzondere en zeldzame voorwerpen. Het museum had veel aan hen te danken.

Hun ouders hadden ongetwijfeld een aanstekelijk verhaal verteld over de nieuwe expeditie die zij wilden maken en hoe de zeldzame voorwerpen die zij misschien mee terug zouden brengen een hoop nieuwe bezoekers zouden aantrekken.

Hun vader had een stevige bruine leren map bij zich waarvan de bovenste rand met touwtjes was dichtgeknoopt. Martha zag dat in het gebarsten, oude leer een rood teken stond in de vorm van een cirkel met drie stippen in het midden. Ze wilde vragen wat het betekende, maar vond het niet het juiste moment, omdat haar vader en moeder nog steeds druk aan het praten waren met lord Archibald. Op de heenreis naar het museum had ze haar moeder in de koets de map

zien openen en ze had gehoord hoe ze zacht en vol bewondering zei: 'Ongelofelijk... Als dit bestaat dan... dan... zullen ze ons nooit geloven.'

Martha had gezien dat in de map een kaart zat die lang geleden op perkament was getekend. Maar toen ze beter probeerde te zien van welk land deze kaart was, had haar moeder de map dichtgeslagen. Het was duidelijk geweest dat het niet de bedoeling was dat zij de raadselachtige kaart zou zien en ze moest zich beheersen om er verder niet naar te vragen.

Hun ouders vertelden hen altijd uitgebreid waar hun reizen naartoe gingen en, als ze terugkwamen, over de spannende avonturen die ze hadden meege maakt. Het was niet gewoon dat hun ouders opeens zo geheimzinnig deden over hun volgende reisbestemming. Toch was ze vastbesloten om uit te vinden wat hun ouders voor hen verzwegen. Ze was tenslotte de dochter van ontdekkingsreizigers.

Hun ouders en lord Archibald waren alle drie opgewonden en glimlachten nerveus. Er stond iets heel bijzonders te gebeuren, dat was duidelijk. Nog nooit waren ze zo lang in zijn kantoor geweest, dus de reis was kennelijk de meest veelbelovende van allemaal.

Lord Archibald plukte aan zijn witte baard en draaide opgewekt met zijn wandelstok. De vader van William en Martha duwde zijn bril omhoog, maar had niet door dat deze weer omlaag gleed en op het topje van zijn neus bleef hangen. Hun moeder wreef ongeduldig in haar handen. Dat deed ze altijd als ze op het punt stonden een expeditie te ondernemen.

'En... wat hebben jullie vandaag ontdekt?' vroeg lord Archibald. Hij keek de kinderen belangstellend aan over de rand van de bril die hij op zijn neus had geklemd.

'We hebben gezien dat de Egyptische sarcofaag van papa en mama staat tentoongesteld. Heel... mooi...' zei

Martha beleefd en ze probeerde zo geloofwaardig mogelijk enthousiast te klinken.

William kon maar net zijn gegriinnik onderdrukken. Martha gaf hem een por en zei argeloos tegen de anderen: 'William heeft vandaag de Vikingboot eens goed van dichtbij bekeken.' Ze gluurde naar haar broer, die een vuurrood hoofd had gekregen en haar dreigement goed had begrepen.

'Kijk eens aan, kijk eens aan!' zei lord Archibald vol bewondering. 'Jullie beginnen zowaar steeds meer op jullie vader en moeder te lijken. Het zal mij niet verwonderen als jullie op een goede dag ook een avontuurlijke expeditie zullen maken. En wie weet zullen jullie dan een verborgen stad ontdekken net als jullie vader en moeder in Mexico. Of was het in Perzië? Ach, ik vergeet altijd waar die berg met stenen lag,' zei hij met een brede glimlach op zijn gezicht. Hij keek van William en Martha stralend op naar hun ouders die op hun beurt trots naar de kinderen keken. 'Ofschoon er nog maar weinig valt te ontdekken dankzij die ouders van jullie... ze zijn bijna overal geweest,' fluisterde hij op een plagende toon en gaf hun een knipoog. 'En als ze zijn uitgereisd, zal jullie vader een uitstekende directeur zijn van dit museum.'

'Lord Archibald!' Martin schrok. 'Dat kunt u niet menen!'

'Zeker wel, mijn beste, zowaar ik hier sta. Met jouw kennis en vakmanschap zal dit museum verzekerd zijn van een prachtige toekomst. Je denkt toch niet dat ik voor altijd hier kan blijven? Dadelijk ben ik zo oud geworden dat ze mij aanzien voor iets wat in de collectie van het museum thuishoort en word ik misschien wel in een vitrine tentoongesteld!'

Martha stelde zich voor hoe lord Archibald een horde gefascineerde bezoekers trok op de Egyptische afdeling. Niemand wist precies hoe oud lord Archi-

bald was. Toen ze hem voor het eerst ontmoette vertelde hij hen dat hij ouder was dan sommige objecten in het museum. Ze dacht toen dat hij een grapje maakte, want dat was natuurlijk onmogelijk. Alhoewel Martha het leuk vond zich voor te stellen hoe hij ooit thee dronk onder de schaduw van een piramide met een farao wiens beeld nu in het museum stond. Hetzelfde beeld waar William zijn vinger in de Koninklijke neus had gestopt.

Lord Archibald blikte grinnikend naar haar vader. 'De mens heeft de wereld in deze eeuw met veel bijzondere uitvindingen verstedeld doen staan, maar onsterfelijkheid is daar niet een van. De tijd is soms onze grootste vijand.' Lord Archibald wees door de deuropening van zijn kantoor naar een merkwaardige klok die aan de muur achter zijn bureau hing. 'Als wij elkaar weer zien na jullie terugkomst, dan praten we verder over jouw toekomstige baan in ons museum.'

Martin was overdonderd door lord Archibalds woorden en zo blij dat hij zijn vrouw op de mond kuste. William en Martha keken discreet en met enige schaamte de andere kant op.

Martha wist niet zo goed hoe ze moest reageren op dit alles en op de plotselinge verandering in de houding van lord Archibald, die op haar altijd vriendelijk maar ook een beetje stijf en afstandelijk overkwam.

'Waar we nu naartoe gaan zijn we nog nooit geweest. Niemand uit de moderne tijd heeft daar ooit een voet gezet!' verklapte hun vader, terwijl lord Archibald hen vergezelde naar het einde van de gang. Toen keek hij geheimzinnig naar lord Archibald. 'Dat wil zeggen, als het bestaat...'

'Wat bestaat?' vroeg William zachtjes, maar er was niemand die hem hoorde, behalve Martha. Ze schaamde zich voor de bemoeizucht van haar broer en probeerde zich te herinneren waar die ene urn stond die

hij tot op de bodem had bekeken.

‘Ik ben ervan overtuigd dat jullie ons niet zullen teleurstellen,’ zei lord Archibald zelfverzekerd. ‘Jullie hebben altijd prachtige aanwinsten voor onze collectie meegebracht.’ Hij streek met zijn hand over zijn baard en deed dat met een ondeugende twinkeling in zijn ogen alsof hij diep nadacht. ‘Als het maar geen mummie is, want die hebben we al genoeg...’

Martha gruwde van het idee, maar de anderen moesten hardop lachen.

Opeens doofde lord Archibalds glimlach en keek hij hun ouders ernstig aan. ‘Als jullie expeditie slaagt, dan zullen overal ter wereld wetenschappers versteld staan... Misschien zijn de wonderen toch de wereld nog niet uit.’

‘Dat zullen wij bewijzen, lord Archibald. En iedereen zal ons geloven. Daar kunt u van op aan,’ zei hun vader. ‘De geschiedenis zal herschreven moeten worden.’

Hun ouders wisselden een blik met elkaar waarvan Martha niet begreep wat die precies betekende. William keek haar vragend aan. Ze haalde haar schouders verontschuldiging op.

Lord Archibald draaide gespannen aan een grote zilveren zegelring die zijn hand sierde. ‘Welaan dan! Gaan jullie thuis alvast inpakken en je voorbereiden op de reis, dan zal ik de rest in orde maken.’ Hij draaide opgewekt met zijn wandelstok in zijn handen. ‘Ik zie jullie over enkele dagen!’

Hun ouders namen afscheid van lord Archibald en vertrokken.

‘Gaan jullie mee, jongens?’ vroeg hun vader. Hij hield zijn arm op waar hun moeder die van haar inhaakte. William pakte zijn vaders hand.

‘Ik kom eraan! Even mijn veter vastmaken,’ zei Martha waarna ze neerhurkte. ‘Ik haal jullie wel in.’

‘Mogen de Goden van de Oude Wereld jullie beschermen,’ mompelde lord Archibald ongerust in zichzelf toen ze om de hoek waren verdwenen. Hij wreef in gedachten opnieuw over zijn zilveren ring. Toen draaide hij zich om, wandelde terug de gang in en verdween in zijn kantoor.

Martha keek hem bevreemd na. Had hij haar werkelijk niet gezien? En wat bedoelde hij met ‘Mogen de Goden van de Oude Wereld jullie beschermen’? Een ongerustheid zette zich vast in haar maag. Ze legde vlug een dubbele knoop in de strik van haar veter en rende haar ouders achterna.

‘Waar gaan jullie naartoe?’ vroeg Martha voorzichtig toen ze hen ingehaald had en met hen de grote trap afliep bij de ingang van het museum.

‘Blijven jullie niet zo lang weg als de laatste keer?’ vroeg William smekend.

Ze stapten in een koets. Het was er krap en de bankjes, waarvan de groene bekleding was versleten, kraakten bij elke beweging. Toen de koetsier het deurtje had dichtgedaan werd het langzaam wat warmer.

‘Geloof me als ik zeg dat wij dit keer niet ver weg zullen gaan,’ zei hun vader. ‘We zijn terug voordat jullie het weten,’ voegde hij er geruststellend aan toe.

Martha deed haar mond open, maar haar moeder was haar voor.

‘We blijven vlak bij Engeland, dus het wordt maar een korte reis. We zijn terug als het nieuwe jaar net is begonnen.’ Ze klopte speels op de map met de kaart die op haar schoot lag terwijl de koets in beweging kwam en wegreed van het museum.

William waagde opnieuw een poging: ‘Maar hoe lang blijven jullie dan weg?’

‘Toen we vorig jaar opgravingen deden in Egypte zijn we een halfjaar weggeweest. Dit keer blijven we hoogstens drie maanden van huis.’ Hun moeder was

nog niet uitgesproken of Martha vulde haar broer aan.

‘Maar... wat is er zo speciaal aan deze reis dat jullie zo geheimzinnig doen? Jullie kunnen ons toch wel vertellen waar - ’

‘Nee, lieverd. Deze keer niet.’ Hun moeder keek met een hulpvragende blik naar hun vader, die zijn hoofd afwendde en deed alsof de straatstenen opeens heel interessant waren.

‘Jullie vertellen ons altijd alles.’ Martha’s stem klonk meer en meer opgewonden. ‘Waarom willen jullie niet - ’

‘Dus jullie vonden de sarcofaag mooi?’ onderbrak hun vader haar plotseling en Martha zag haar ouders opnieuw een blik uitwisselen. Deze keer begreep ze duidelijk wat die betekende.

Hun vader ging verder met zijn afleidingsmanoeuvre. ‘Ik heb jullie volgens mij nooit verteld hoe we die ontdekten...’ loog hij doorzichtig. ‘Dat was een indrukwekkend moment, of beter gezegd, spectaculair!’

William en Martha wisten dat dit een onuitgesproken teken was dat ze geen antwoorden meer hoefden te verwachten van hun vader en moeder en ze zeiden verder niets meer. Ze gaven het op.

Hun vader vertelde vol bezieling en met een overvloed aan details hoe ze na een lange tocht door de Sahara waren afgedaald in een put. En hoe ze in onderaardse gangen verdwaalden en de graftombe ontdekten waarin hij de sarcofaag met de mummie vond. Martha keek teleurgesteld uit het raampje naar buiten. De verlaten straten en de voorgevels van de huizen waar achter de ramen warm licht brandde trokken voorbij. Ze hoorde niet meer wat haar vader vertelde, hij had het verhaal allang uitgebreid verteld tijdens een diner, en ze had geen zin meer om te praten. Ze wilde zo snel mogelijk naar huis. Ze besloot wat er daarstraks op de gang was gebeurd voor nu te ver-

zwijgen.

In de spiegeling van het raam zag ze dat haar moeder zich over de map met de kaart boog. Voordat ze de map opensloeg gleden haar vingers over het geheimzinnige teken dat met rode verf op het leer was geschilderd: de cirkel met daarin drie stippen. Onder de kaart lagen perkamenten waarop vreemde tekens waren geschreven. In de bibliotheek van haar vader en moeder had Martha urenlang door boeken over allerlei vreemde talen gebladerd. Maar dit schrift herkende ze niet.

Het was laat in de middag en Londen maakte zich op voor de avond. Martha liet de spiegeling van haar moeder in het raampje los en sloot haar ogen. Naast zich hoorde ze William diep zuchten en somber in zichzelf mompelen: 'Drie maanden...'

